

AMICULUM

OBČASNÍK STUDENTŮ ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ PROVINCE ✦ 05/2011 ✦ ČÍSLO 5

Milí bratři a sestry, milí čtenáři,

Pán vpravdě vstal z mrtvých! Naše oči jej viděly, naše ruce se jej dotýkaly (1 Jan 1,1). Tuto velikonoční zvěst hlásali apoštolové po celém světě. Naplňovala horlivostí i svatého Dominika, když putoval krajem Languedocu a usiloval o obrácení těch, pro které skutečnost Kristovy smrti a zmrtvýchvstání přestala být základem naděje na spásu, protože se jim různé lidské nauky zdály věrohodnější než „Boží bláznovství“ (1 Kor 1,21). K hlásání téhož evangelia jsme povoláni i my, kteří se učíme následovat apoštoly po příkladu svatého Dominika.

Požehnané velikonoce!

úvodem...

Obsah:

Dokončení
rozhovoru
s fr. Davidem..... 2

Generální
studium..... 6

Mardi
des jeunes..... 8

Mont
Saint-Michel..... 10

*Po stopách sv. Dominika:
ffr. Louis a Gabriel cestou
z Prouilhe do Fanjeaux.*

Misionářem mezi divochy

dokončení
rozhovoru
s bratrem Davidem

Zmiňoval jste velikou pestrost národností v našem konventě, tak mne napadá jedna otázka, je těžké být převorem tak různorodé komunity?

Ne vůbec ne, spíše naopak. Jediné těžkosti jsou vnější těžkosti a eventuálně těžkosti jednotlivých bratří. Vždyť i já sám pocházím zvenku, i když moje rodina je francouzská už několik století. Spíše je to jednodušší, protože se shodujeme v tom, co je podstatné, a to je Kristus, evangelium, učení církve, církev, její magisterium, papež a také naše dominikánské konstituce, řeholní život. Zkrátka, jsme sice z rozdílných koutů světa, ale všichni máme oblečený stejný hábit.

Jaké jsou z vašeho pohledu Martiničana rozdíly mezi francouzskou a českou povahou?

Všichni jsou bílí (*smích*). Je to zvláštní, ale nevím, protože z mé pozice magistra kleriků a dnes převora mám co do činění s jednotlivými bratry, kteří jsou každý jinou osobností. Takže kromě jazyka jsem si nevšiml, že by zde byly nějaké rozdíly v povaze mezi Čechy a Francouzi.

Naopak formace, ta je rozdílná, protože spolu nejsou v jednom noviciátě. A navíc první čeští bratři absolvovali svůj noviciát na Slovensku, takže to bylo ještě rozdílnější. Dnes je dobře, že máte noviciát u vás v Olomúci a vaši předchůdci vám mohli říct, jak to tady chodí. Nakonec je to řád, který dává společnou kulturu, i když stále zůstávají určité zvláštnosti.

Spíše bych viděl rozdíl mezi románskou kulturou jižní Francie, tedy naší jižní provincie, a slovanskou a možná trochu germánskou kulturou českých bratří. Například vztah k zákonu je u některých českých bratří přísnější, zatím co u některých francouzských trochu pružnější. Ale to je také rozdíl mezi mladšími a staršími bratry.

Jaké jsou priority konventu v Bordeaux?

Prioritou je formace mladých bratří a to se odráží v celém životě konventu, když sem otec provinciál asigňuje bratry, tak myslí především na studentát, který hraje zásadní roli v komunitě.

Druhá priorita, která je velice blízká té první, je kontemplativní život, který se moc z venku nevidí a který je pro nás velice obtížný, protože máme hodně aktivit, takže je zde určité napětí mezi aktivním a kontemplativním životem. Jak víte, dominikánský život stojí na čtyřech pilířích: kontemplaci, bratrském životě, studiích a apoštolátu. Je jasné, že ty první tři nejsou důležité jen kvůli bratřím studentům, ale pro nás všechny, protože na nich stojí samotný dominikánský život. Jde o to, spojit všechny tyto požadavky našeho života.

Co se tady v Bordeaux vidí nejvíce, dalo by se říci vynořená část ledovce, to jsou naše apoštoláty, které můžeme rozdělit na čtyři oblasti. Především samotný kostel a konvent jsou skutečným kázáním, protože k nám přichází hodně lidí a skupin, které duchovně doprovázíme. Například já každý rok doprovázím skupinu asi dvaceti katechumenů. A nesmíme zapomenout na konventní liturgii a zpovídání. Druhou skupinou jsou naše poslání v diecézi, například růžencový apoštolát a misie ve farnostech. Dále působíme v nemocnicích, na školách, mezi mladými a skauty. Takže to jsou stovky, možná tisíce lidí, s kterými jsme v kontaktu a které doprovázíme. A konečně je zde samotné kázání, bratři jezdí kázat, přednášet na konferencích a duchovních cvičeních, publikují knihy apod. Prostě normální dominikánský život, který je zde skutečně realizován.

A jaké jsou vaše apoštoláty?

Tady v Bordeaux žijí čtyři « životy », které se navzájem prolínají. Mým prvním « životem » je služba komunitě, protože už pátým rokem jsem převorem. Sice to není opravdový apoštolát, ale i přes to to vyžaduje hodně času a odpovědnosti. Můj druhý « život » je práce kazatele, mám duchovní obnovy, konference, postní kázání atd. Myslím, že mám něco přes 150 přednášek ročně, když počítám jednotlivé přednášky duchovních obnov zvlášť. Děkuji Pánu, že mi dovolil dělat to, o čem jsem snil, když jsem vstupoval do řádu. Mým třetím « životem » je být duchovním vůdcem, což mi zabírá asi nejvíce času, protože duchovně doprovázím hodně lidí, jejichž počet stále

více roste. Doprovázím především mladé lidi, snoubence a manžely. A potom, poslední věc, která odpovídá nejvíce na vaši otázku, to jsou mé apoštoláty. Doprovázím docela hodně skupin a společenství, například již zmiňovanou skupinku katechumenů, modlitební skupinu mladých, gospel, jeden oddíl skautů, čtyři skupiny manželů a také jsem kaplanem na základní škole a gymnáziu svatého Alberta Velikého.

Zde končí první část rozhovoru, který jsme udělali s otcem Davidem v prosinci loňského roku. Ale od té doby nastala významná změna: otec David byl na začátku dubna zvolen prvním převorem konventu na Sainte Baume. A tak jsme využili jedné z jeho posledních chvil v Bordeaux, abychom pokračovali v našem rozhovoru.

Jaké to je stát se prvním převorem na Sainte Baume?

Nemělo by mě to nějak rozhodit, protože je to můj třetí převorát, který je ve své podstatě především službou. Myslím, že je to jako stát se tátou a nebo mámou v rodině, když je to první dítě, tak jsou rodiče velice dojatí, ale když jde potom o druhé, třetí, tak už jim to ani tak nepřijde. Na mne naopak velice zapůsobila komunita, která má své projekty do budoucnosti, očekávání, své naděje. Každý bratr chce naplno žít svůj dominikánský život v komunitě, která je jejich velkou oporou. A na mě nyní je, abych odpověděl na všechna jejich očekávání, co se týká duchovní oblasti, tak i organizační a apoštolátní.

Co vás vůbec čeká za úkoly na Sainte Baume?

Mojí prioritou je pokračovat v tom, co bratři už dělají. Je třeba říct, že Sainte Baume ještě do nedávna byla pouze řeholním domem a že teprve provinční kapitula na začátku tohoto roku rozhodla, že se stane konventem. Takže komunita, která je na Sainte Baume, si nasadila laťku řeholního a kazatelského života docela vysoko a také podle ní žije. Bratři se starají o centrum pro poutníky, kterým projdou za rok tisíce lidí, kteří přijíždějí na pouť a na duchovní obnovy. A jsou to právě samotní bratři, kteří se starají o provoz centra: od obsluhy u stolu až

po vedení duchovních obnov, takže jsou opravdu stále mezi poutníky.

Jaké to je opustit po deseti letech Bordeaux?

Není to moc příjemné a dokonce bych řekl, že je to daleko těžší opustit teď Bordeaux, než Martinik před osmnácti lety, když jsem vstupoval do řádu. Je to těžší, protože na Martiniku jsem měl spoustu přátel, rodinu, ale byl jsem mladší a bezstarostnější a to všechno se mi zdálo naprosto přirozené. Zatímco tady v Bordeaux jsou všechna přátelství a známosti mimo i uvnitř kláštera Božím darem. Nikdy bych neřekl, že bych mohl mít tak hluboké vztahy se svými přáteli. Navíc to bylo mých prvních deset let kněžství, velice silné období apoštolátu a života v komunitě, která je pro mě velice blízká ideálu dominikánského života. Má dost nedostatků, abychom věděli, že je stále třeba se reformovat, ale přesto je komunita dostatečně vyrovnaná, s velice silnými pouty přátelství mezi bratry. Takže opustit Bordeaux pro mne není vůbec jednoduchá záležitost.

Jaké budou vaše vzpomínky na Bordeaux?

Nevím, jestli vzpomínky je to správné slovo, protože žiji velice málo minulostí. Takže třeba vůbec nevzpomínám na Martinik, protože je pro mě stále přítomností. Myslím, že s Bordeaux to bude podobné. Je ale pravda, že jsem zatím ještě pořád neodjel...

Je něco co vám bude na Sainte Baume chybět?

Každý řeholník podepsal s Pánem Bohem smlouvu, že bude stavět jediné na něm. Takže z toho vyplývá, že mi nic neschází, protože jediná věc, pro kterou jsem dal můj život, je Bůh a ten je všude se mnou. Když teď opouštím Bordeaux, více si uvědomuji, že se nesmím k ničemu připoutávat. Co se týká mých přátel, i když budu daleko, tak je ponesu ve svém srdci a jsem si jist, že se čas od času uvidíme. Jedna věc mi bude chybět a to bratři studenti, protože poprvé od mého vstupu do Řádu budu žít v komunitě, který není formační.

rozsmlouval fr. Hyacin

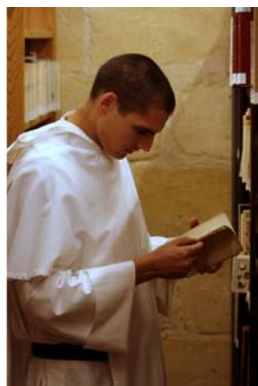
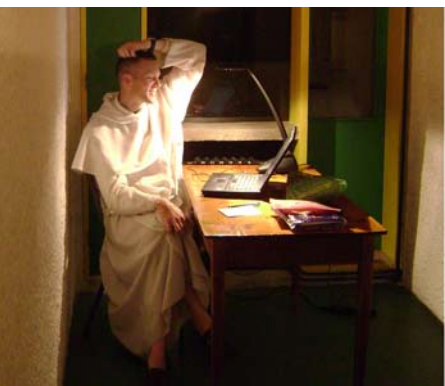

Generální studium

Po bitvě je každý generálem... po bitvě sice ještě úplně nejsem, ovšem má základní studia se již chýlí ke konci, takže si dovoluji našim čtenářům nabídnout pár řádek menšího zamyšlení nad generálním studiem našeho Řádu v Toulouse. Obsahem tohoto článku nebude ani tak popis zásadní role, kterou studium hraje v dominikánské spiritualitě a v životě každého z bratří, nýbrž popis konkrétního způsobu, jímž se naše studia realizují.

Ten se v toulouské provincii (stejně jako v jiných dalších) zásadně nezměnil od od 13. století, kdy náš řád prožíval největší rozmach. Svatý Dominik kladl zásadní důraz na to, aby bratři měli k dispozici nejlepší možné vzdělání, a poslal je proto na věhlasné univerzity. Bratři na nich záhy získali významné posty a za druhé generace bratří, mezi nimiž vynikali svatí Albert Veliký a Tomáš Akvinský vykrytalizoval model, který zajišťoval Řádu zásadní autonomii ve studijních záležitostech. Tento model se v zásadě uchoval až dodnes. Na jedné straně jsou naše studia zastřešena univerzitou (ICT = Institut Catholique de Toulouse), s níž udržujeme vstřícné vztahy a kde máme možnost navštěvovat kupříkladu vynikající biblické přednášky jejího rektora, Mons. Pierra Debergé. Na straně druhé nám stávající uspořádání zajišťuje plnou autonomii v organizaci studia, které má jasně dominikánský profil a odehrává se více než ze dvou třetin na půdě konventu. Většinu kursů (a to i některé z těch na ICT) zajišťují samotní bratři žijící s námi ve stejném konventu, což mu pochopitelně dodává zvláštní „studijní“ étos. Studiu samotnému pak zase étos bratrský, řešit své

studijní záležitosti můžeme se svými vyučujícími u oběda či nad šálkem „povinné“ kávy po něm.

I samy kursy se odehrávají v téměř „rodinné“ atmosféře, posluchače totiž tvoří téměř výhradně bratři dominikáni – letošní ročník čítá 13 studentů. Přesněji řečeno, v letošním roce „A“ je celkem 13 studentů ze všech čtyř ročníků (2 ve čtvrtém, 2 ve třetím, 5 ve druhém a 4 v prvním). Účastníme se stejných kursů, nezávisle na tom, v jakém se nacházíme ročníku, a během čtyř let postupně projdeme všechny čtyři studijní okruhy: Rok A – Bůh, B – Stvoření, C – Kristus, D – Církev. Výběr jednotlivých kursů sleduje specifickou linii řádové tradice, která klade značný důraz na dva základní pilíře – dogmatickou a morální teologii. Právě předměty těchto dvou disciplín jsou nejhodněji zastoupeny ve studijním rozvrhu, částečně na úkor jiných (kupříkladu pastorální teologie). Během čtyř let teologických studií, tak máme možnost získat opravdu solidní základy, přičemž penzum nosných předmětů až několikanásobně převyšuje nabídku, kterou mají běžně k dispozici posluchači teologických fakult. Řád svou studijní strategii pojímá tak, aby bratrům umožnila získat nejen hluboké základy, ale také široký rozhled, který jim později umožní případnou specializaci.

Jak je z výše řečeného patrné, zajištění opravdu kvalitního studia je věnována náležitá péče. Ta předpokládá nejen finanční investice, ale především nasazení bratří, jak profesorů, většinou povýtce renomovaných odborníků, tak samotných studentů, poněvadž jsou na nás kladeny záměrně nadstandardní nároky. Výsledky vloženého úsilí pochopitelně nejsou vidět hned, ale jsme přesvědčeni, že pokud jsme skutečně věrni svému řádovému charismatu, které přikládá takový význam právě studiím, sklídíme plody svého úsilí a budeme moci být skutečně užitečnými služebníky církve.

J. Ludvík

Mardi des jeunes

formace mládeže
pro křesťanskou
dospělost

„Mardi des jeunes“ neboli česky „úterek mládeže“ jedna z aktivit naší dominikánské farnosti pro mládež ve věku 13-17 let. Nejedná se o katechezi, ale o formaci pro křesťanskou dospělost.

Mladí jsou rozděleni do dvou věkových kategorií a pro každou z nich je připraven dvouletý cyklus formace. Jednotlivá témata jsou sestavena tak, aby mladého člověka vedla k samostatnému uvažování.

Cyklus pro 13–15leté

Téma 1. roku: svatost

Svatost – nemožné?; Dát své dary do služby druhým; Cokoli jste učinili jednomu z těchto nejmenších...; Odpuštění; Povolání ke svatosti v různých životních stavech; Bůh a můj všední život; Bůh v profesionálním životě

Téma 2. roku: štěstí

Televize a filmy; Móda a reklama; Hledání Boha; Alkohol, drogy; Jak se díváš?; Postižení; Afektivita; Sexualita

Cyklus pro 15–17leté

Téma 1. roku: život

Lépe znát sám sebe i druhé; Vášně – jsme svobodní nebo naprogramovaní?; Milovat skutečně a v pravdě; Moje víra je křesťanská; Hodnota života a potraty; Genetické výzkumy; Spiritismus a magie; Sekty

Téma 2. roku: hřích

Setkání jsou zaměřena na sedm hlavních hříchů: pýcha, lakomství, závist, hněv, smilstvo, nestřídmost, lenost.

Jak to všechno probíhá? Setkání se konají jednou za 14 dnů v našem klášteře a trvají dvě a půl hodiny, v každé skupině se jich účastní okolo 60 mladých. Začínáme modlitbou a kázáním se zaměřením k danému tématu toho dne, to je jakýsi úvod. Potom následuje společná večeře, na kterou každý přinese něco k jídlu, aby se mohl s druhými rozdělit. Cílem je vytvořit společenství, aby účast mladých nebyla pasivní a neosobní. Večeře je samozřejmě zakončena umýváním nádobí, což vzhledem k množství účastníků zabere nějakou chvíli.

Po úklidu následuje hlavní přednáška. Protože dnešní mládež je zvyklá neustále být obklopena smyslovými vjemy, máme všechna témata zpracovaná do powerpointových prezentací s množstvím obrázků a hlavně krátkých sekvencí filmů, které nějak souvisejí s daným tématem a které většinou mladí už znají. Kromě těchto obvyklých setkání se několikrát do roka koná kající pobožnost s možností svatě zpovědi.

Dalším významným momentem roku je postní doba. Všichni účastníci formačního cyklu se zároveň zaváží k tomu, že během postní doby, vykonají nějakou charitativní činnost. Většinou se jedná o dvě aktivity: rozdávání polévky bezdomovcům na různých místech města, nebo pomoc v charitním domě sester sv. Vincenta pro nemocné a lidi staršího věku. Cílem těchto charitativních setkání není jenom udělat dobrý skutek, ale hlavně setkat se s člověkem, který se nachází v nějakém nedostatku a určité izolovanosti. Tyto kontakty s lidmi proměňují a obohacují obě dvě strany, naše mládež většinou odchází z těchto aktivit velmi obohacená a více pozorná k ostatním lidem, což je nezbytnou součástí osobní křesťanské formace, kterou se snažíme mladým lidem předat.

fr. Pio

Le Mont-Saint-Michel

aneb mezi mořem
a nebem

Pouť na Mont-Saint-Michel, Horu svatého Michaela, byla vrcholem našich únorových prázdnin, které jsem strávil s ostatními bratry studenty z Bordeaux na březích Bretaně.

Každým dnem jsme se blížili k našemu cíli a tak se nám postupně z mlhy vynořovala zahrocená silueta, jen stěží rozeznatelná na obzoru. Až nakonec, poslední den našeho pobytu, mlhu prorazil paprsek zlatavé záře svatého archanděla Michaela, jenž ční na vrcholku chrámové věže a bdí nad celou horou.

Bohužel jsme se nemohli na Mont-St-Michel vydat tak jako tisíce poutníků před námi, to znamená po písčité pláži, kterou za sebou moře zanechává při odlivu. Rozdíl mezi přílivem a odlivem je zde až 15 metrů (nejvíce v Evropě), a zátoka se tak stává na pár hodin „pevninou“. K tomuto velmi symbolickému přechodu (stačí vzpomenout jen na vyjití Izraelitů z Egypta), je ale potřeba průvodce, který ví, v kterých místech se nacházejí pohyblivé písčky a další nástrahy... Vzhledem k našemu počtu a chladnému počasí jsme se tedy s bratry nakonec rozhodli využít hráze, která spojuje Mont-St-Michel s okolním světem už více než sto let. Ale i navzdory tomu jsme si náležitě vychutnali pocit poutníků blížících se k hoře, která na svém vrcholu nese nádherný gotický chrám sousedící s klášteřem. Pod ním se nachází středověká vesnice obehnaná hradbami, které byly svědkem trojího obléhání Angličany během stejné války. Díky nim a ochranně svatého Michaela zůstal Mont-St-Michel jednou z mála pobřežních pevností, která nepadla do anglických rukou.

K výstupu k opatství jsme využili právě těchto hradeb, abychom se v malých středověkých uličkách nemuseli tísnit s davy turistů. Mont-St-Michel navštíví až tři miliony turistů ročně, což z tohoto místa dělá nejnavštěvovanější místo Francie hned po Paříži a jejím okolí.

Vystoupali jsme až k samotné bráně opatství, kde na nás čekal jeden z bratří z *Mnišského, laického a apoštolského bratrstva z Jeruzaléma*, což je jedna z nových francouzských komunit. Jedná se vlastně o dvě mnišské komunity, mužskou a ženskou, které žijí odděleně, ale společně slaví liturgii v klášterním kostele. Na Mont-St-Michel byli pozváni místním biskupem roku 2001, aby nahradili stárnoucí a nepočetnou komunitu benediktinů a pokračovali v mnišské tradici tohoto místa. Dostalo se nám skvělého přivítání a po společné mši svaté v kryptě chrámu, nás bratři pozvali na oběd a na kávu. Vzhledem k tomu, že celý objekt patří francouzskému státu a že klášter je nyní téměř celý přístupný turistům, členové bratrstva bydlí v bývalých příbytcích pro poutníky hned za hradbou kláštera. Tyto příbytky však nejsou moc velké a tak je velikost komunity omezena na pět bratří a sedm sester. Navzdory poněkud stísněným podmínkám je jejich „klášter“ s malou zahrádkou na samotných hradbách opravdovou oázou klidu ve zmeti japonských turistů, kteří bez ustání povykují a fotí.

Po obědě na nás již čekal náš pan průvodce, který nás bavil bez přestávky během následujících téměř pět hodin, kdy nám ukázal kostel, všechna zákoutí opatství a nakonec nás dokonce pozval na čaj k sobě domů, do úplně malinkatého domečku se zahrádkou v jedné ze zapadlých středověkých uliček. Moc mě mrzí, že už si nevzpomínám úplně na všechna data, vtipy a průpovídky našeho pana průvodce, ale alespoň o něco z toho bych se s vámi rád podělil.

Celá křesťanská historie této hory se začala psát roku 708, kdy se svatému Aubertovi, biskupu v Avranches, během tří po sobě následujících nocí zjevil archanděl Michael a přikázal mu, aby na této hoře vybudoval kapli k jeho cti. Svatý Aubert pak opravdu roku 709 nechal na tomto místě vybudovat kapli, která se brzy stala cílem poutní-

ků z Normandie a Bretaně. Na konci prvního tisíciletí pak Richard I., vévoda z Normandie, pozval na Mont-St-Michel benediktinské mnichy, kteří na hoře vytrvali až do roku 1791, kdy byli za Velké francouzské revoluce vyhnáni. Z kláštera se poté téměř na sto let stalo vězení, krátce po jeho zrušení v roce 1874 se Mont-St-Michel stal francouzskou kulturní památkou.

Když přišli benediktini na Mont-St-Michel, zbudovali na místě původní kaple románský kostel a klášter. V této době se také Mont-St-Michel stává nejvýznamnějším poutním místem hned po Jeruzalému a Římě; mnohé zázraky šíří jeho věhlas po celém křesťanském světě. Až se nakonec bratři rozhodnou postavit na vrcholku hory, tedy 80 metrů nad mořem, obrovskou baziliku ve tvaru kříže, která bude mít na délku také oněch 80 metrů. Ale protože na skalnatém vrcholku je možné postavit jen střed baziliky, jsou nuceni vytvořit čtyři velké krypty. Bohužel, z baziliky zůstaly zachovány jen tyto krypty, protože po zřícení chóru a několika požárech byla loď chrámu znovu vystavěna v gotickém slohu. K této druhé etapě stavby v třináctém století se řadí také nová třípatrová budova kláštera, která strmí nad mořem. Tato etapa pak kvůli nedostatku peněz nebyla nikdy dokončena.

Velice mne mrzí, že už nemám prostor abych vám popsal všechny ostatní krásy této hory, která se nachází skutečně mezi nebem a mořem. Snad jen to, že když jsme po západu slunce odcházeli, osvětlený Mont-St-Michel nám připadal jako maják uprostřed moře ukazující na cestu k Bohu.

fr. Hyacint

AMICULUM

Slovenská 14, 772 00 Olomouc

<http://amiculum.op.cz> + amiculum@op.cz

Pro vnitřní potřebu České dominikánské provincie
vydávají bratři klerici téže provincie